

Yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén om "Gemensamma fiskeripolitiken"

(2001/C 139/18)

Den 13 juli 2000 beslutade Ekonomiska och sociala kommittén att i enlighet med artikel 23.2 i arbetsordningen utarbete ett tilläggsyttrande på om "Gemensamma fiskeripolitiken".

Sektionen för jordbruk, landsbygdsutveckling och miljö, som ansvarade för det förberedande arbetet, antog sitt yttrande den 1 februari 2001. Föredragande var Eduardo Chagas.

Vid sin 379:e plenarsession den 28 februari–1 mars 2001 (sammanträdet den 1 mars 2001) antog Ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 57 röster för, 5 emot och 1 nedlagd röst.

1. Inledning

1.1. Det kan vara bra att understryka att en lyckad gemensam fiskeripolitik kräver jämvikt mellan resurserna och fisket, att politiken formuleras och tillämpas mycket tydligt, att åtgärderna tillämpas med viss flexibilitet, att kontrollerna blir effektivare, att de berörda parterna verkligen deltar samt att man finner en lösning på de sociala problem som är förenade med sektorns omstrukturering och den minskande kapaciteten.

1.2. Man bör hålla i minnet att huvudsyftet med gemensamma fiskeripolitiken är att trygga sektorns hållbarhet och förbättra inkomsterna för dem som är verksamma i sektorn. Detta kan endast åstadkommas om man vidtar åtgärder som gör det möjligt för fisket att fortgå i framtiden.

2. Förnuftig och hållbar politik för att bevara och förvalta bestånden

a) I och med att bestånden i dag är överutnyttjande och vissa arter måste skyddas för att inte försvinna, är skyddet av medlemsstaternas fiskeresurser inte längre bara en allmän målsättning utan en fråga med högsta prioritet. Därför bör alla — EU-institutioner, medlemsstater och fiskerinäringen — ta detta till utgångspunkt för att göra fisket stabilt och livskraftigt och trygga framtiden för en ekonomisk verksamhet som är viktig för många områden inom gemenskapen.

b) När man talar om hur fiskeresurserna minskas kan man inte underlåta att nämna fisket av arter som inte används som livsmedel. Över en tredjedel av världens fångst (30 miljoner ton fisk) går till fiskmjölsindustrin. Även denna industri har ansvar för att bestånden i dag blir allt mindre. I EU är

visserligen denna verksamhet av annan natur och relativt liten, eftersom den är koncentrerad till ett visst område, men den väcker ändå frågor om hur mycket den egentligen påverkar det övriga beståndet i regionen. Kommissionen bör utreda denna fråga med hjälp av forskare.

2.1. Gränsen vid 12 sjömil

2.1.1. Gränsen vid 12 sjömil är en kärnfråga för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Denna fråga måste definieras tydligt för att avgränsa den rättsliga ramen och de parametrar som skall styra sektorns utveckling. Som ESK redan har påpekat⁽¹⁾ begränsades tillträdet till vattnen 6–12 sjömil från kusten 1972, och denna begränsning har sedan gång på gång förlängts, eftersom det rått stort samförstånd i frågan, såväl mellan medlemsstaterna som inom fiskerinäringen.

2.1.2. Att från 2002 tillämpa principen om lika villkor för tillträde till vattnen skulle innebära svåra störningar vars följder inte går att förutse, vare sig på det politiska planet eller ur ekonomisk och social synvinkel.

2.1.3. Om man vidtog denna åtgärd skulle den ekonomiska och sociala strukturen kunna störas i EU:s kustregioner, särskilt i de områden där fiske är viktigt. Därför vill ESK att man bibehåller begränsningen av tillträdet innanför 12-sjömilsgränsen och att de nuvarande undantagen permanentas så att detta område blir en zon för skydd av kustbefolkningens traditionella fiske.

2.2. Nordsjön

Enligt anslutningsakterna upphör begränsningen av tillträdet till Nordsjön den 31 december 2002. Eftersom tillgången till större delen av Nordsjöns resurser redan är tydligt reglerad bör fartyg från Spanien, Finland, Portugal och Sverige därefter få samma tillträde som övriga medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT C 268, 19.9.2000, s. 39–41.

2.3. Total tillåten fångstmängd och kvoter

2.3.1. Trots den nuvarande modellens begränsningar finns det i dag inget rimligt alternativ till att kontrollera fisket genom systemet med total tillåten fångstmängd och en efterhandsfördelning mellan medlemsstaterna med hjälp av kvoter.

2.3.2. ESK:s ståndpunkt är fortfarande att systemet med total tillåten fångstmängd och kvoter bör behållas och förbättras. Det är ett sätt att genomföra det politiska målet att anpassa fisket till de tillgängliga resurserna. Det är lämpligt att övervaka att den totala tillåtna fångstmängden och kvoterna respekteras.

2.3.3. Förvaltningen av fisket skulle kunna bli stabilare om de totala tillåtna fångstmängderna fastställdes för två år i taget. Som framgår av kommissionens förslag om total tillåten fångstmängd och kvoter under 2001 måste man dock i så fall bevaka beståndets utveckling noggrannare för att slippa göra kraftiga sänkningar av de totala tillåtna fångstmängderna, och därmed undvika de ekonomiska och sociala följderna av detta.

2.3.4. Kännedom om de fiskade beståndens storlek och utveckling i gemenskapens vatten är avgörande och utgör ett grundläggande element för alla politiska åtaganden att förvalta fiskeresurserna.

2.3.5. Yttrandena från Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen och rekommendationerna från internationella organ vinner på att inta ett strikt vetenskapligt perspektiv som tar hänsyn till analysen av biologiska, ekonomiska och sociala aspekter, eftersom de ligger till grund för fastställandet av de totala tillåtna fångstmängderna. Ovannämnda yttranden kommer dock alltid att ha ett begränsat inflytande så länge rådet inför "förbättringar och anpassningar" eller andra "överväganden" som påverkar problemställningen.

2.3.6. Under dessa omständigheter kommer fångstmängderna att styras mer av politiska än vetenskapliga hänsynstagen.

2.3.7. ESK kan inte godta detta agerande. Kommittén anser att man bör öka anslagen till forskningen på detta område, eftersom den är mycket viktig för ett hållbart fiske inom gemenskapen.

2.3.8. En lämplig och förnuftig förvaltning av resurserna bör också omfatta begränsningsåtgärder som kan vidtas om fisket övergår till arter som inte är kvoterade, så att inte dessa arter drabbas av utfiskning.

2.4. Relativ stabilitet

2.4.1. Garantier måste finnas för den princip som säkerställer en förnuftig fördelning av resurserna för att trygga ett balanserat utnyttjande och stabilitet i de olika medlemsstaternas fiskeriverksamhet.

2.4.2. ESK vill återigen påpeka att denna princip måste iakttas, med de anpassningar och ändringar som kan berättigas av lägesutvecklingen sedan 1983.

2.5. Strukturåtgärder

2.5.1. Med tanke på att det fortfarande finns överkapacitet tycks de strukturpolitiska åtgärderna sammantaget inte ha lyckats särskilt väl.

2.5.2. Man bör ändå fortsätta med dessa insatser och inte glömma att gemenskapens fiskeflotta behöver förnyas och moderniseras, och att man då skall satsa på kvalitet vid förpackningen av fångsten, bättre arbetsförhållanden ombord och större fartygssäkerhet. I detta syfte är det lämpligt att omdefiniera begreppet kapacitet och i stället för att endast ta hänsyn till flottans totala tonnage och motoreffekt skilja mellan aktiv kapacitet som knyts till fisket och passiv kapacitet som inte berör denna aspekt⁽¹⁾. Denna förändring skulle kunna innebära ett ökat mervärde när det gäller förbättrade arbetsförhållanden ombord och skulle kunna leda till stora säkerhetsmässiga vinster.

2.6. Fleråriga utvecklingsprogram

2.6.1. De fleråriga utvecklingsprogrammen tillhör tillsammans med de totala fångstmängderna och kvoterna den typ av åtgärder som skall begränsa följderna av utfiskningen och risken för att vissa arter försvinner. Det pågående programmets insatser för att minska fisket verkar inte ha lyckats, vilket man ser i kommissionens rapport efter halva tiden⁽²⁾. Den främsta

⁽¹⁾ Ökat tonnage innebär inte alltid att fartygets fångstkapacitet ökar. Därför bör det inte straffa sig att öka ett fartygs tonnage om detta inte medför ökad fångstkapacitet utan endast förbättrar arbetsförhållandena och säkerheten ombord.

⁽²⁾ KOM(2000) 272 slutlig.

orsaken tycks vara att minskningen av kapaciteten inom ramen för detta fjärde fleråriga utvecklingsprogram i vissa medlemsstater har visat sig otillräcklig. Det gäller att finna de lämpligaste formerna och en tydlig referensram för sammanhängande åtgärder som alla kan tillämpa och som kan göra detta förvaltningsinstrument effektivt. Verksamma sanktioner bör införas för dem som inte respekterar åtgärderna.

2.6.2. Ingen kan ifrågasätta att trycket är hårt på bestånden och att detta kan leda till allvarliga förluster för såväl redare som fiskare. Därför är socioekonomiska stödåtgärder fullt berättigade för att justera eller minska fiskeflottan.

2.7. Tekniska åtgärder

2.7.1. Trots lagstiftningsproblemen i fråga om tekniska åtgärder kan man fortfarande göra framsteg inom detta område. Det är en fråga om politisk vilja och stöd till forskning om exempelvis striktare val av fiskeredskap.

2.7.2. Inom detta område kan de som är verksamma i sektorn vara till stor hjälp, särskilt de som har lång yrkeserfarenhet och därmed har stora kunskaper om sektorn och fisket.

2.8. Kontroll

2.8.1. Hur välutformade de institutionella och rättsliga ramarna än är måste man alltid vara uppmärksam på den praktiska tillämpningen. Att det finns rättsliga instrument för att komma till rätta med fiskeriproblemen tjänar inget till om de inte används. Kontrollen av den reglerade verksamheten är nyckeln till en lämplig politik för att bevara fiskeresurserna. Den gemensamma fiskeripolitikens verkan kommer att vara begränsad så länge man inte kommer till rätta med det glapp som uppstår när man slår fast rättsliga ramar på gemenskapsnivå men överläter kontrollen till de nationella tillsynsmyndigheterna.

2.8.2. Faktum är att det trots alla ansträngningar kvarstår skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om såväl lagstiftning som kontroll. Ännu kvarstår också det gamla problemet med skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om sanktioner och genomförandet av dessa.

2.8.3. Kommissionens kontrollbefogenheter är ännu alltför begränsade för att kunna säkerställa att gemenskapslagstiftningen tillämpas effektivt och lika för alla.

2.8.4. Det blir svårt att tillämpa en kontrollpolitik utan gemenskapslagstiftning som omfattar enhetliga sanktioner och kriterier för hur dessa skall vidtas. ESK anser att kommissionen bör få befogenheter att åtgärda denna situation.

2.9. Forskning och utveckling

2.9.1. En effektiv politik för förvaltning av fiskeresurserna måste bygga på god kännedom om hur stora bestånden av de fiskade arterna är i gemenskapens vatten och hur dessa bestånd utvecklats.

2.9.2. Den övergripande politiken i fråga om forskning och utveckling bör utgöra grunden för ett förnuftigt, effektivare och mer sammanhängande utnyttjande av fiskeresurserna.

2.9.3. Forskningsanslagen bör därför ökas, så att de står i proportion till den betydelse som forskningen har för gemensamma fiskeripolitikens framtid, lönsamhet och hållbarhet.

2.10. Bevarande av havsmiljön

2.10.1. Medvetenheten ökar om att havet är sårbart och att havsmiljöns tillstånd är en avgörande faktor för stabiliteten, inte bara när det gäller fisket utan också för all annan ekonomisk verksamhet som är knuten till havet.

2.10.2. Fisket är beroende av biologiska omständigheter som till stor del styrs av miljöfaktorer. När det gäller fisket är alla i dag ense om att miljön direkt påverkar de levande organismernas möjlighet att utvecklas och bli tjänliga som livsmedel. Mängden löst syrgas och näringsämnen, kemiska föroreningar, kärnavfall eller stora mängder sjukdomsframkallande mikroorganismer, felaktiga metoder vid miljövård i kustområdena — allt detta är faktorer som har mycket stor inverkan på ekosystemet och vattenkvaliteten. Det finns alltför många exempel på hur havet betraktats som en soptipp där man kan dumpa vilket avfall som helst. Även inom EU dröjer sig attityder och tillvägagångssätt kvar som skadar havsmiljön och hotar det marina livet. Principen om att förorenaren betalar bör tillämpas i praktiken, så att de som drabbas av skadan kan få ersättning.

2.10.3. Det krävs mer ingående forskning och studier om hur havsmiljön påverkas av föroreningar, klimat och luftkvalitet. Man måste också snabbt gå vidare i arbetet med integrerad förvaltning av kustområdena, så att ekologiska och miljövänliga metoder verkligen börjar tillämpas.

3. Ekonomisk hållbarhet

3.1. Ekonomisk och social sammanhållning

3.1.1. För att kunna införa nya produktivitetshöjande åtgärder, förbättra arbetsvillkoren och alla andra faktorer som rör fiskerinäringens verksamhet är det nödvändigt att komma till rätta med den nuvarande obalansen mellan tillgängliga fiskeresurser och befintlig kapacitet.

3.1.2. Fisket och all den närliggande ekonomiska verksamhet som är beroende av fisket har för de berörda regionerna en mycket större betydelse än dess värde uttryckt i BNP.

3.1.3. Denna verksamhet utgör navet kring vilket olika befolkningsgrupper utför ett arbete som har en så stor betydelse för den sociala jämlikheten och den lokala resursförvaltningen att den är svår att beskriva i ekonomiska termer.

3.1.4. Granskningen av och förslagen till förändringar av EU:s gemensamma fiskeripolitik bör underbyggas av precisa undersökningar och analyser som bedömer vilken inverkan denna politik har på fiskerisektorn i de olika medlemsstaterna, och då särskilt i de regioner som är mest beroende av fisket. Dessa regioner bör stödjas i sitt arbete med att skapa nya arbetstillfällen eller genomföra en omstrukturering av sektorn.

3.1.5. Den gemensamma fiskeripolitiken bör ha en klar inriktning på att främja den ekonomiska och sociala sammanhållningen och genomföra nödvändiga anpassningar för att bevara arbetstillfällen inom sektorn, främja utvecklingen av lokal produktion, förbättra befolkningens levnadsstandard och säkerställa försörjningen.

3.1.6. Kustfisket, vars betydelse för samhället är särskilt påtaglig och som spelar en avgörande roll för att bevara dynamiken i kustområdenas lokala ekonomi, måste prioriteras högre i den gemensamma fiskeripolitiken.

3.2. Socialpolitiken

3.2.1. En aktiv socialpolitik bör sättas in i samband med de omdaningar och nedskärningar som kommer att vara nödvändiga i alla medlemsstater för att anpassa fiskeflottorna till de begränsade fiskeresurserna.

3.2.2. Genom sociala och ekonomiska stödåtgärder måste denna politik lösa problemen med nedskärningar och förlorade arbetstillfällen, samtidigt som den skall innehålla åtgärder för att nya yngre fiskare skall ta över efter dem som förtidspensioneras.

3.2.3. Gemenskapsprogrammet Pesca har inte visat sig vara särskilt lyckat. ESK anser ändå att det är bra att det finns ett specialanpassat instrument som täcker in den sociala inriktningen inom fiskeripolitiken.

3.3. Hälsa och säkerhet

3.3.1. Arbetsförhållanden

3.3.1.1. Gemenskapens arbetsmiljölagstiftning är endast i mindre utsträckning tillämplig på fiskerisektorn. Ändå är arbetsförhållandena för denna verksamhet bland de mest riskfyllda i Europa.

3.3.1.2. ESK konstaterar att man borde införa minimiregler för arbetsförhållanden och boende på fiskefartygen, med bl.a. gränsvärden för buller, vibrationer, boende och korrekt hantering av redskap och fiskemetoder.

3.3.2. Fiskefartygens konstruktion och utrustning

Något som helt säkert kan bidra till att reducera antalet olyckor som inträffar inom fiskerinäringen är införandet av grundläggande säkerhetsregler som gäller för alla fiskefartyg, liksom minimikrav på säkerhetsutrustning. ESK rekommenderar därför att samtliga medlemsstater ratificerar Torremolinoskonventionen från 1997, samt att EU antar lagstiftning som bygger på denna konvention och gäller för alla fiskefartyg oavsett storlek.

3.3.3. Utbildning och certifiering

3.3.3.1. En bidragande faktor bakom det stora antalet olyckor är bristen på minimiregler för skyddsutbildning för alla besättningsmedlemmar på fiskefartygen. Antalet olyckor skulle kunna reduceras om utbildningen i säkerhet och olycksberedskap vore bättre.

3.3.3.2. ESK anser att det är oerhört angeläget att införa sådana utbildningsinsatser i EU. Därför borde det höra till prioriteringarna att alla medlemsstater ratificerar och genomför konvention STCW-F/1995⁽¹⁾ om minimiregler för utbildning.

3.3.4. Rekrytering och anställning

3.3.4.1. I många regioner som är beroende av fiske, med traditioner inom denna sektor som går långt tillbaka, blir det allt svårare att rekrytera nya fiskare. ESK tror att något som förutom inkomstnivån kan öka fiskaryrkets attraktionskraft hos de yngre är satsningar på säkerhet och uppfyllande av internationella normer samt förbättrade arbets- och boendeförhållanden ombord. De stöd- och stimulansåtgärder som är inriktade på en modernisering av fiskeflottan bör kunna bidra till att åstadkomma sådana förbättringar.

3.3.4.2. Den kris som under den senaste tiden orsakats av den extrema ökningen av bränslepriserna har gjort det ännu mer nödvändigt att reflektera över vissa former av ersättning inom fiskerinäringen, eftersom detta är ännu en faktor som bidrar till att eventuella intresserade inte ger sig in i yrket. I vissa av de vanligt förekommande ersättningssystemen i denna sektor påverkar en sådan prisökning direkt beräkningen av lönen, och följaktligen många fiskares inkomster.

3.3.4.3. ESK rekommenderar arbetsmarknadens parter, särskilt på nationell nivå, att hitta lösningar på detta problem och få till stånd ett tryggare lönesystem, vilket också kommer att få positiva effekter för nyrekryteringen till sektorn.

3.4. Den gemensamma organisationen av marknaden

3.4.1. Den gemensamma organisationen av marknaden är ett instrument inom den gemensamma fiskeripolitiken som måste utvecklas i samklang med de andra insatserna, i syfte att uppnå en integrerad utveckling inom sektorn.

3.4.2. ESK har alltid vidhållit att denna sektors livskraft spelar en avgörande roll för ekonomin och dynamiken i vissa regioner och för dessa regioners invånare, samtidigt som man därigenom bibehåller en livskraftig och konkurrenskraftig produktion av ett livsmedel som allt oftare framhålls och rekommenderas för en hälsosam kosthållning.

3.4.3. Större uppmärksamhet bör riktas mot att göra marknadsmekanismerna smidigare genom att satsa på ett kvalitetstänkande och på sådana faktorer som kan omsättas till ett verkligt mervärde för fiskeriprodukter i allmänhet.

3.4.4. Det är viktigt att ställa höga krav på den råvaruförskörning utifrån som skall täcka gemenskapsmarknadens brist på fiskeriprodukter, för att inte riskera att konsumenterna och en viktig sektor inom fiskerinäringen drabbas.

3.4.5. När man uppfyller råvarubehovet från källor utifrån eller importerar fisk, får detta inte stå i strid med gemenskapslagstiftningen, gällande internationella regler eller god praxis i branschen.

3.4.6. De produkter från tredje land som säljs på gemenskapens marknad uppfyller inte alltid de krav som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen. När det gäller import och införsel från tredje land eller från fartyg med bekvämlighetsflagg vill ESK återigen betona att det är nödvändigt med strängare kontroll i hela unionen vad gäller lagstiftningens tillämpning.

3.4.7. Det skulle kunna vara av intresse att införa en märkning för fiskeriprodukter, där märkningen står för goda fiskemetoder och respekt för lagstiftningen i hygieniska frågor. Det skulle ge konsumenten en garanti för att produkterna är hälsosamma och fångade i enlighet med gällande regler.

4. Den internationella dimensionen

4.1. Fiskeavtal med tredje länder

4.1.1. Genom fiskeavtalen med tredje länder kan EU minska sin ständiga brist på fiskeriprodukter och samtidigt bevara gemenskapsflottans traditionella verksamhet.

⁽¹⁾ International convention on the standards of training, certification and watchkeeping of the fishing vessels (STCW-F/1995).

4.1.2. Detta gör det möjligt att någorlunda säkerställa jämvikten på inre marknaden och i viss mån även trygga den oumbärliga stabiliteten i fråga om fiskarnas inkomster.

4.1.3. Man bör emellertid göra en ingående analys av den senaste tidens händelseutveckling i fråga om att förnya avtalen. Det är lämpligt att förnya de avtal som redan finns, som avtalet med Marocko, och sluta nya avtal för att komplettera den nuvarande rättsliga ramen.

4.1.4. Under alla omständigheter måste så kallade första generationens avtal i möjligaste mån prioriteras, när det gäller såväl sysselsättningen som försörjningen av gemenskapsmarknaden.

4.1.5. Samtidigt bör EU se till att avtalen med tredje länder, särskilt så kallade andra generationens avtal, kan främja ekonomisk och social utveckling för fiskare och övrig befolkning i dessa länder. ILO:s konvention om grundläggande fackföreningsrättigheter bör ingå i alla nya avtal.

4.2. *Olagligt, oreglerat och odeklarerat fiske*

4.2.1. Flera internationella organisationer har börjat uppmärksamma det olagliga, oreglerade och odeklarerade fisket. Som en följd av detta arbete har flera internationella kodexar och avtal antagits av FN och FAO.

4.2.2. ESK menar att genomförandet av dessa avtal är ett avgörande steg mot en lämplig förvaltning av fiskeresurserna, och kommissionen rekommenderas att främja att avtalen antas på alla nivåer.

4.2.3. ESK anser också att kontroller bör utföras även när det gäller säkerhet och utbildning enligt definitionerna i Torremolinoskonventionen från 1997 och konvention STCW-F. Man bör också kontrollera att gemenskapslagstiftningen om förvaltning av bestånden följs samt att internationella kodexar och avtal respekteras.

4.3. *EU:s representation i de regionala fiskeorganisationerna*

4.3.1. På detta område krävs större inflytande och en förstärkning av de medel som kommissionen ställer till förfogande.

4.3.2. Sektorns yrkesverksamma och arbetslivsorganisationerna skulle kunna göras mer delaktiga, exempelvis genom att engageras i förberedelserna inför sammanträdena.

4.4. *Utvidgningen av EU*

4.4.1. Det är mycket viktigt att arbetsmarknadens parter inbegrips i förhandlingarnas olika delar och bevakar följderna för gemensamma fiskeripolitikens alla områden, särskilt resurssutnyttjandet och arbetsmarknaden.

4.4.2. För denna sektor lika väl som för andra är det avgörande att de nya medlemsstaterna när de går med i EU har antagit EU:s regelverk så att unionens säkerhets- och kvalitetsregler kan garanteras.

5. **Förenkling av den gemensamma fiskeripolitiken**

Utöver det som hittills tagits upp finns två mycket viktiga aspekter när det gäller att förenkla alla delar av gemensamma fiskeripolitiken. Det rör sig dels om att stärka kommissionens roll och befogenheter, eftersom denna institution är den som bäst kan främja EU:s intressen, dels om att inom ramen för en utvärdering av de lokala fiskesamhällenas roll möjliggöra en mer decentraliserad och/eller regionaliserad förvaltning av vissa delar av den gemensamma fiskeripolitiken.

6. **Slutsatser**

6.1. En granskning av den gemensamma fiskeripolitiken utmynnar oundvikligen i att man väger positiva och negativa sidor mot varandra, och kanske också kritiserar brister och begränsningar, men framför allt drar upp riktlinjer för den fortsatta utvecklingen och förberedelserna inför de utmaningar som väntar under de närmaste åren.

6.2. För att möta dessa utmaningar på bästa sätt och komma till rätta med de brister som konstaterats är det viktigt att alla — yrkesverksamma, arbetslivsorganisationer, medlemsstater och EU-institutioner — gör en stor ansträngning för att komma med uppslag och anpassa sig så att man kan hitta de bästa lösningarna för de problem som uppstår.

6.3. Det är under alla omständigheter nödvändigt att öka kunskaperna om sektorns villkor och stärka inflytandet från de yrkesverksamma och deras organisationer, eftersom målsättningarna i en framgångsrik fiskeripolitik måste finna stöd hos redare och fiskare.

6.4. Fiskeripolitiken har större chans att lyckas ju mer den bidrar till att gemenskapens resurser utnyttjas till fullo och får

sitt rätta värde, samt till att göra företagen lönsamma och garantera rimliga inkomster och tidsenliga sociala villkor.

6.5. Förväntningarna är stora på kommissionens utlovade grönbok med reflexioner och förslag som kan leda till en reform av gemensamma fiskeripolitiken. ESK kommer som vanligt att följa denna debatt, som är så viktig för fiskerisektorns framtid, och vi kommer att bidra med våra synpunkter.

Bryssel den 1 mars 2001.

Ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande
Göke FRERICHS
